

EXPUNERE DE MOTIVE

Prezenta propunere reglementează prevenirea violenței și a abuzurilor sexuale împotriva minorilor, în scopul ocrotirii și sprijinirii bunei dezvoltări fizice și psihice ale acestora, subordonând cu prioritate principiul interesului superior al copilului, așa cum este definit acesta în legislația română și internațională.

Prin măsura de siguranță propusă, și anume, castrarea chimică, se înțelege inhibarea pornirilor sexuale prin metode chimice a condamnatului găsit vinovat de abuz sexual asupra unui copil minor, în scopul prevenirii unei recidive. Castrarea chimică este reversibilă și constă în administrarea unor medicamente ce reduc nivelul testosteronului, inhibând astfel dorințele sexuale. Drept urmare, este redus libidoul și dispar fanteziile deviate ce duc la abuzul minorilor.

Primul caz de castrare chimică a fost înregistrat în 1944, în SUA, iar în 1996, California a devenit primul stat american care a introdus castrarea chimică drept pedeapsă pentru infracțiunile de natură sexuală, tratamentul fiind obligatoriu pentru recidiviști și pentru cei eliberați condiționat, unde, un judecător poate dispune administrarea injecțiilor cu Depo-Provera și unui condamnat a cărui primă victimă are sub 13 ani. În statele Iowa și Florida, o persoană care a comis un delict sexual grav riscă o astfel de pedeapsă indiferent dacă are sau nu antecedente.

În Europa, prima țară care a dezbătut și adoptat aplicarea obligatorie a tratamentului cu antiandrogenice pedofililor și violatorilor a fost Polonia, unde s-a validat un proiect de lege ce vizează persoanele care își violează rudele apropiate sau copiii cu vârsta sub 15 ani.

În Polonia procedura a fost legalizată în septembrie 2009, lipsind caracterul benevol al acestei măsuri, decizia finală privind aplicarea acestei sancțiuni fiind luată de către instanța de judecată, cu cel puțin șase luni înainte de a fi eliberat pedofilul din penitenciar, iar în cazul victimelor violurilor în vârstă de până la 15 ani, castrarea chimică a violatorului este obligatorie.

În prezent, în Polonia există mai multe spitale împărțite pe regiuni, care au secții specializate pentru tratamentul de castrare chimică, spitalizat sau ambulatoriu, cum ar fi: Choroszcza (Podlasie), Kłodzk (Silezia Inferioară), Starogard Gdansk (Pomerania), Gorzow Wielkopolski, Cracovia, Varșovia și Warta (Lodz), unde pot fi internați peste 50 de pedofili în total.

După Polonia au urmat țări ca Rusia, Franța, Germania, Suedia, Danemarca, Republica Moldova și Cehia. În Cehia există o excepție prin faptul că este singura țară în care pedofilii sunt castrați chirurgical.

Autoritățile din Marea Britanie au oferit pedofililor posibilitatea să recurgă la o astfel de procedură, măsura neavând un caracter obligatoriu, iar în Spania intenționează să introducă sterilizarea chimică, după ce, din neglijența unui judecător, un violator a rămas în libertate și a ucis un copil.

Potrivit statisticilor, spre exemplu, în Germania, în urma castrării chimice benevole a persoanelor care au comis violuri în privința minorilor, recidiva privind violul s-a redus de la 84% la 3%.

Castrarea chimică constituie, din 1 iulie 2012, în Republica Moldova un mecanism legat de pedepsirea violatorilor, proiect de lege care prevede expres că cei care atentează la inviolabilitatea sexuală a unei persoane ar putea fi pedepsiți prin castrare chimică. Codul Penal al Republicii Moldova conținea pedepse aparent suficiente pentru aceste infracțiuni comise până la apariția legii castrării chimice, existând numeroase cauze care erau pur și simplu clasate, violatorii se întorceau în mediul lor obișnuit, într-un termen care nu depășea doi ani și de cele mai multe ori recidivau. Legea care a intrat în vigoare din 1 iulie 2012 prevede că persoanele care au săvârșit fapte prevăzute de legea penală ce atentează la inviolabilitatea sexuală a altei persoane, inclusiv a minorilor, să fie castrate chimic, prin decizia instanței de judecată. Castrarea chimică este realizată în comun acord de instituțiile medicale în penitenciare.

Psihologii și apărătorii drepturilor copiilor spun că e bine că statul „s-a trezit”, a conștientizat că problema există, dar modificările sunt mai degrabă bazate pe emoții. Acest lucru înseamnă că statul s-a maturizat și caută soluții fiind necesar, ca să se facă diferența între un pedofil, care suferă de o deviere psihică și care de cele mai multe ori recidivează, și un violator care a comis fapta din diverse motive sociale, cum ar fi: experiența similară în copilărie, probleme sociale sau alcoolism.

Pedofilii și violatorii trebuie să beneficieze de reabilitare psihologică pentru că au întradevăr nevoie de ajutor în acest sens, dar trebuie să fie și motivați prin faptul că pedepsele se reduc la jumătate numai dacă acceptă și urmează tratamentul ce le va inhiba pornirile ce atentează la inviolabilitatea sexuală a unei persoane, inclusiv a minorilor.

În timpul detenției făptuitorului condamnat pentru infracțiunile de viol și raporturi sexuale cu un minor prevăzute în Codul Penal în art. 218 și 220, i se pot aplica măsuri de siguranță în scopul prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni ce pot avea consecințe grave atât pentru dezvoltarea fizică, psihică și morală a minorului, cât și pentru copiii ce s-ar putea naște în urma acestor raporturi.

Persoanele condamnate pentru infracțiuni de natură sexuală și considerate un pericol social riscă să se reîntorcă în închisoare și după ispășirea pedepsei, dacă nu acceptă un tratament chimic pentru a le înăbuși pornirile iar costurile legate de executarea pedepsei cu închisoarea sunt incomparabil mai mari decât costurile castrării chimice.

Față de cele prezentate mai sus vă supunem spre dezbateră și aprobare prezenta propunere legislativă.

Deputat Gheorghe Marian
Rădulescu